Р Е Ш Е Н И Е
№ 2239

гр. София, 04.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 6 състав,** в публично заседание на 16.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **8646** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], срещу решение № РО-605/24.07.2013г. на директора на ТП на НОИ - С., с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу Задължителни предписания изх. № 66 12 18 #1 от 12.06.2013 г. на инспектор по осигуряването в Дирекция "К." при ТП на НОИ-С. град.

С предписанията на дружеството е било указано „да се подаде Декларация обр.№1 с код „К” с вид осигурен „14” за Д. М. И. за периода 01.04.2009г.-04.01.2013г. с описание в табличен вид на данните.

Становища на страните:

Жалбоподателят [фирма] счита оспореното решение и потвърдените с него предписания за незаконосъобразни. Намира, че органите на НОИ са тълкували стеснително чл.4, ал.1, 7 от КСО, като разпоредбата се отнася и за управителите на клонове на търговски дружества, предвид тяхната относителна самостоятелност и съобразно уредбата в ТЗ. Претендира разноски.

Ответникът –директор на ТП на НОИ-С. град моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Счита, че разпоредбата на чл.4, ал.1, т.7 от КСО е ясна и текстът й се отнася само за изпълнители по договори за управление на търговски дружества като цяло, не може да се тълкува разширително и да се прилага и за клоновете на дружествата. В подкрепа се позовава на последвалото изменение на разпоредбата, което вече изрично предвижда приложение и за управителите по договор за

управление и контрол на клонове. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взима становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

На основание чл.108, ал.1 от КСО със заповед № П-2339/04.06.2013г. на Директора на С. е възложена проверка на разходите за държавно обществено осигуряване (ДОО) на [фирма] – С. Клон.

В констативния протокол на проверката (№ АД-33-01-2/13.06.2013г.) е отразено, че Д. М. И., е управител съгласно описани три договора за възлагане за периода 01.04.2009г.-05.01.2013г. Сключването на договорите е вписано в Търговския регистър. Установено е, че за периода 01.04.2009г.-05.01.2013г. за лицето са подавани данни по чл.5, ал.4 от КСО с код вид осигурен "10" в декларация обр. №1.

При така установените факти ответните органи в задължителните предписания, а след това в потвърдителното спрямо тях решение, са приели, че подадените декларации обр.№ 1 следва да се коригират като в т.12 от тях вместо код с вид осигурен "10" се посочи код вид осигурен "14". Счетено е че, доколкото клоновете на търговски дружества нямат статут на търговец по смисъла на ТЗ, техните управители не попадат сред лицата по чл.4, ал.1, т.7 от КСО. Разпоредбата на чл.4, ал.1, т.7 от КСО изчерпателно посочва лицата, които се осигуряват по този ред като сред тях попадат управителите по договор за управление на търговско дружество като цяло, но не и управители на клоновете на дружеството. От това е направен извода, че Д. И. като управител на клон е извършвал трудова дейност без трудово правоотношение и подлежи на задължително осигуряване по реда на чл.4, ал.3, т.5 от КСО.

От правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на контрол в настоящото съдебно производство по реда на чл. 145 от АПК са задължителни предписания, издадени от инспектор при С., потвърдени с решение на ответника , предвид това, че към датата на подаване на жалбата в КСО не е предвиден специален ред за обжалване на задължителните предписания. Съдът съобразява и мотивите, изложени в потвърждаващото ги решение от административното обжалване.

Оспорените задължителни предписания са издадени от компетентен административен орган –инспектор по осигуряване в С., съгласно чл. 108, т. 3 от КСО (в редакция - изм. - ДВ, бр. 1 от 2002 г., бр. 105 от 2005 г.). При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изпълнени са и изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК относно формата и съдържанието на предписанието.

По делото е установено, че относно лицето в осигурителят [фирма] за периода от

01.04.2009г.-05.01.2013г. е подавана информация за осигурителен стаж и доход съгласно Наредба Н-8 от 29.12.2005г. на МФ, в т.12 Декларация обр.1 с вид осигурен „10”-за изпълнители по договори за управление и контрол на търговски дружества. Основният спор между страните е какъв е бил осигурителният статус на Д. И. за периода през който е бил управител на клон на ТД, кои лица, осъществяващи управление в търговско дружество попадат в обхвата на чл.4, ал.1, т.7 от КСО и дали разпоредбата се прилага за управителите на клоновете на търговски дружества.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 в различните свои редакции от 2000г. до редакцията в ДВ, бр. 105 в сила до края на 2012г. (ДВ, бр. 99 от 2012 г.) е предвиждала, че изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества са задължително осигурени за всички осигурени социални рискове по Кодекса (т.6, впоследствие т.7 на алинеята), съответно задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица (ДВ, бр. 109 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г.). В последната й редакция, приета след спорните предписания - ДВ, бр. 106/2013 г., в сила от 01.01.2014 г. към управителите и прокуристите на търговски дружества и на еднолични търговци, са добавени и тези на техните клонове.

Съдът намира, че Д. М. И. през периода 01.04.2009г.-05.01.2013г. предвид, че е изпълнител по договор за възлагане управлението на клон на търговско дружество е лице, което попада в обхвата на посочената разпоредба на чл.4, ал.1, т.7 в съответните за случая редакции на КСО. Съображенията:

Неправилно е становището на ответника, че текстът на чл.4, ал.1, т.7 от КСО съответната към актовете редакция визира само и тясно изпълнителите по договори за управление и контрол на търговското дружество като цяло, не и лицата, които изпълняват управителни или представителни функции на отделни негови клонове.

От една страна приложимата редакция на разпоредбата употребява понятието "изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества" и едва в последваща редакция ДВ, бр. 99 от 2012г., в сила от 01.01.2013 г.) кръга се стеснява до "управителите, прокуристите и контрольорите на търговски дружества".

От друга страна преценката за приложимост на чл. 4, ал.1, т.7 КСО изисква анализ на характера на извършваната от лицето дейност и получаваното възнаграждение, както и конкретно в случая наличието на самостоятелност на управляваната обособена част от търговското предприятие. От съдържанието на приложените договори за управление следва, че на И. е възложено да извършва срещу възнаграждение управление на клон на търговското дружество регистриран в Търговския регистър. Видно е, че с договорите са регламентирани права, задължения, възнаграждение, заместване при отсъствие и др., поради което съдът намира, че управителят осъществява по своя характер трудова дейност по договор за управление и контрол на част от търговското предприятие на търговското дружество. От клаузите на договора за управление се установява трайния характер на дейността по управление и представителство, което се потвърждава и от нейната продължителност във времето. Следва също така да се отбележи, че клонът на търговеца има относителна самостоятелност и може да създава облигационни отношения от името и за сметка на принципала, чиято обособена част е. Макар и да не е правен субект в отношенията си с трети лица клонът има самостоятелно управление и представителство.Така изброените обстоятелства за осъществяваната дейност и мястото, където се осъществява, безспорно сочат съществуването на осигурително правоотношение,

имащо своето основание в хипотеза по чл.4, ал.1, т.7 от КСО. За целите на задължителното обществено осигуряване под „изпълнител по договор за управление на търговско дружество” по смисъла на чл.4 ал.1, т.7 от КСО, в относимата му към случая редакция, следва да се разбира всяко лице, на което с договор е възложено управление на търговското предприятие на търговското дружество, а не само управителят по смисъла на орган на дружеството по ТЗ. В този смисъл решение № 9989/03.07.2013г. по адм. дело № 5956/2013г., VI отд. на ВАС.

Характерът на извършваната от лицето дейност по договор за управление сочи на основание за осигуряване по чл.4, ал.1, т.7 от КСО в съответните за случая редакции, поради което щом е налице това основание за осигуряване за И., то не следва да се прилага визираното от ответника основание за осигуряване по чл.4, ал.3, т.5 от КСО. Последната разпоредба касае лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходите за дейността, ако не са осигурени на друго основание през съответния месец. Макар и формално да е полагал труд без трудово правоотношение И. е бил осигурен на друго основание – това по чл.4, ал.1, т.7 от Кодекса – като лице изпълнител по договор за управление на търговско дружество.

Извън горното съдът споделя становище, че дейността на лицата по договор за управление на търговско дружество, в това число и на негов клон, за целите на социалното осигуряване следва да се приема за трудова дейност по аргумент от чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО и същите следва да са задължително осигурени за всички осигурени социални рискове по Кодекса (до ДВ бр. 109 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г) съответно за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица. В този смисъл решение № 7862 от 07.06.2013г. по адм.дело № 4355/2013г., VI отд. на ВАС.

В същия смисъл е изменена и цитираната нормативна уредба, като вече изрично сред изброените случаи на осигурени лица се сочат и управителите на клонове на търговските дружества - ДВ, бр. 106/2013 г., в сила от 01.01.2014г., което е още едно потвърждение, че това е следващото се осигуряване на тези лица, предвид осъществяваната от тях дейност.

Не на последно място следва да се напарви позоваване и на решение на ВАС, Шесто отделение № 3587/13.03.2014г. по адм.дело № 15720/2013г., постановено по повод спора за парично обезщетение за безработица на осигуреното лице Д. М. И. във връзка с осигуряването му като управител на клон на [фирма], видът на което осигуряване пък е предмет на настоящия спор. В посоченото решение ВАС се приема следното: „Управителят на [фирма] – С. - клон е назначен с договор за управление на клона, имащ характер на трудов договор, а обстоятелството, че е управител на клон, е надлежно вписано в търговския регистър на Агенцията по вписванията, видно от удостоверение ….. т.е. попада в хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО даже в редакцията на тази разпоредба преди изменението й с ДВ, бр. 106/2013 г., в сила от 01.01.2014 г.”

Поради изложеното, не е налице нито фактическо, нито съответното му правно основание в материалния закон да се извършат предписаните с обжалваните задължителни предписания корекции в подадените от жалбоподателя данни за осигуреното лице Д. М. И. за посочения период. Задължителни предписания изх.№ 66-12-18#1/12.06.2013г. на инспектор по осигуряване при С. са незаконосъобразни като противоречащи на материалния закон и следва да бъдат отменени по

основателната жалба на [фирма].
На основание чл.143, ал.1 от АПК и съобразно изхода на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени доказаните по делото разноски в размер на 550 лв. за платената държавна такса за делото пред АССГ и адвокатския хонорар в размер на 500 лв., платен видно от отбелязването в договора за правна помощ на л.14 по делото.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Задължителни предписания изх. № 66 12 18 #1/12.06.2013г. на инспектор по осигуряването в Дирекция "К." при ТП на НОИ-С. град, потвърдени с решение № РО-605/24.07.2013г. на директора на ТП на НОИ-С. град.
ОСЪЖДА Териториално поделение на НОИ - С. - град да заплати на жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 550 лв. (петстотин и петдесет лева) за държавна такса.
Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)